

Anto Nobilo za Večernji TV na dan proslave 50. rođendana te-kvon-doa u Hrvatskoj

Teže mi padaju porazi u sudnici nego u borilištu

Danas je najsvečaniji dan u povijesti te-kvon-doa u Hrvatskoj. Na svečanoj večeri okupit će se svi naraštaji i svi heroji ovog sporta

Dražen Brajdić
drazen.brajdic@vecernji.net
ZAGREB

Osım gala večere u Sheratonu, na kojoj će biti dodijeljena priznanja zaslužnicima, 50. rođendan ovog sporta u Hrvatskoj bit će obilježen i otkrivanjem spomen-ploče, i to u dvorištu Gornjogradske gimnazije, na mjestu na kojem je prije 50 godina Park Sun Jae prvi put demonstrirao te-kvon-do.

A svjedok tih početaka bio je današnji predsjednik Hrvatskog te-kvon-do saveza Anto Nobilo koji je tim povodom i gostovao u programu Večernjakove televizije.

– Te-kvon-doa su se primila trojica majstora karatea Božidar Podhraški, Nikola Pečko i Petar Mijić i oni su osnovali prve klubove u Karlovcu, Zagrebu i Splitu.

No, za samo šest godina taj će klinac u Montrealu osvojiti srebro na prvom Svjetskom prvenstvu u te-kvon-dou, a već sljedeće bit će i prvi europski prvak.

– Svjetski doprvak postao sam u razbijanju šakom, a europski prvak u razbijanju nogom.

Koliko je trebalo polomiti "građe" za to svjetsko srebro?

– Razbijao sam odjednom četiri daskе od po dva centimetra te oko 23 ravna krovna crijepa. A takva jedna fotografija nalazi se na naslovnici jedne od triju knjiga koje sam o te-kvon-dou napisao.

Kako se trenira šaka za takvo što?

Miro Barešić
nikad se nije borio sa mnom pa me nije niti pobijedio. On je bio borac puno niže klase nego što sam na tom SP-u bio ja
DRAŽEN BRAJDIĆ

– Mi smo tada bili iznimno fanatični u nastojanju da pokažemo da smo žestoki momci. Trenirali smo tada tako da smo udarali šakom u štok vrata, u tucani kamen, u pijesak...

U to pionirsko doba te-kvon-do nije bio financiran javnim novcem.

– Sve do naše neovisnosti mi smo bili nepriznat samofinancirajući sport, sve smo plaćali sami. Recimo, da bih ja otišao na SP u Kanadi, moj otac morao je to ljeto odustati od pokrivanja vikendice u Lumbardi. Krov je morao čekati. Bilo je to vrijeme velikog polariziranja u svijetu te-kvon-doa koji je, zapravo, bio sredstvo hladnog rata između Sjeverne (ITF) i Južne (WTF) Koreje.

– Važan trenutak za hrvatski te-kvon-do zbio se sredinom 80-ih kada su tada dva najuglednija tekvondaška djelatnika Dražen

Madarević i Andrija Mijačika napustili ITF-ov i prešli u WTF-ov te-kvon-do jer je ta verzija prihvaćena od MOO-a.

Zašto je onda Nobilo ostao toliko dugo u neolimpijskom sportu?

– Odlučio sam slijediti generala Choija, utemeljitelja sporta, dok je živ. Nakon što je on umro 2002., ja sam pokušao pokrenuti profesionalni te-kvon-do, no to se sa Sjevernokorejcima nije moglo izvesti jer oni nisu imali smisla za profesionalizaciju sporta, a i kod njih je stalno sve netko morao nadgledati. U razgovoru za Večernji TV Nobilo je govorio i o svojoj nepostojećoj borbi s pripadnikom ekstremne emigracije Mirom Barešićem, ali i o tome kako podnosi poraze:

– Poraze u borilištu lakše sam podnosio nego one u sudnici, pogotovo kad sam uvjeren da je presuda mom klijentu nepravedna. ●